

baade ved 1ste Behandling og tidligere idag har udtalt, at jeg trøstigt overlader det til ham at komme overeens med den ærede Indenrigsminister om den rette Forstaaelse af Forholdet. Mit Haab om, at der i sidstnævnte Henseende allerede var tilveiebragt en Overensstemmelse, har den ærede Indenrigsminister, nemlig, efter at jeg havde erklæret, at jeg nu vilde lade denne Sag falde, fuldstændig gjendrevet. Der kunde ikke fra hans Side ansøres noget mere uheldigt Exempel end just den tidligere Jernbanelov; thi ganske vist siges der paa de aarlige Finantslove, hvor Meget der aarlig skal anvendes til de derved bestemte Arbeider, men om selve Arbeidet var der, dengang da Forslaget til hiin Lov blev vedtaget, allerede indgaaet en Contract, som laa fuldt færdig til Underkrift, og som, saavidt jeg mindes, blev underskrevet den samme Dag, da hiint Forslag blev vedtaget, eller Dagen efter. Dengang var Forholdet altsaa ganske klart, men de daværende Forhold kunne ikke i mindste Maade vedkomme det her foreliggende Spørgsmaal, som den ærede Indenrigsminister altsaa endnu ikke maa have opfattet. At man i en saadan Contract selvfølgelig kan forbeholde sig under visse Tidsomstændigheder at træde tilbage, kommer heller ikke denne Sag i allermindste Maade ved. At man ved at have bevilget Udgifterne i en Finantslov til de Arbeider, som skulle udføres i det nærmest paafølgende Finantsaar, ogsaa, hvis de Jernbanearbeider, til hvilke man saaledes har bevilget Penge, udgjøre en integrerende Deel af et samlet Hele, som først faaer sin fulde Betydning og blandt Andet ogsaa sin finantsielle Netfærdiggjørelse, derved at det fuldføres, bliver moralsk eller fornøstigtvis bunden til at fortsætte og at fortsætte saa hurtigt som muligt og til altsaa paany at bevilge Penge i de følgende Finantslove, er ligeledes Spørgsmaalet uvedkommende. Det, der spørges om, det, som den ærede Indenrigsminister ikke er paa det Nene med sig selv om, men som den ærede Finantsminister har udtalt sig klart og fyldestgjørende om, det er, hvorvidt den her foreslaaede Lov indeholder Hjælp til at afslutte en for Statskassen bindende Overenskomst, førend Sagen har passeret en

ny Rigsdag og har faaet sin Sanction gjennem Finantsloven.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem talte, som om Contracten af 1861 virkelig var vedtaget af den danske Rigsdag, eller som om Tidsfølgen for Arbeidernes Udførelse var vedtagen af Rigsdagen; men dette er jo saa langt fra at være Tilfældet, at Loven af 10de Marts 1861 endog siger, at det overlades Regjeringen at bestemme, til hvilken Tid Anlægene skal være fuldførte. Det forholder sig ganske vist saa, at man, dengang man foreslagde Forslaget til Loven af 10de Marts 1861, allerede havde en foreløbigt afsluttet Contract liggende færdig. Men naar den ærede 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Vehmann) nævnte dette som et Argument for, at man ikke behøvede, saaledes som her foreslaaet, forud at tilveiebringe Jernbanelove, og at man nok alligevel kunde finde Entrepreneurer og alligevel kunde opnaae at faae afsluttet foreløbige Contracter, saa maa jeg sige, at netop den Maade, hvorpaa jeg bedømmer Contracten af 1861, gjør, at jeg meget bestemt maa forlange at faae Jernbaneanlægene fastsatte, førend Contracterne afsluttes. Jeg troer, at det ikke har været heldigt, at man havde Contracten af 1861 sluttet, før Forslaget til Loven af 10de Marts 1861 var vedtaget; jeg troer, at man vilde have kunnet opnaae billigere Vilkaar, dersom man med Loven i sin Haand og med deri fastsatte bestemte Udførelsestider for de forskjellige Anlæg som Udgangspunkt kunde have indbudt Entrepreneurer til at gjøre Bud paa Anlægene.

Formanden: Den 2den Landstingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

Krieger: Jeg frasalder Ordet.

J. C. Jacobsen: Det er kun et Par Ord, som jeg vil udtale i Anledning af den ærede Indenrigsministers tidligere Ytringer. Han udtalte, at jeg fuldstændigt havde misforstaaet Oplysningerne angaaende den Priis, hvorfor Studene kunde føres paa Jernbanerne. Jeg tillader